



Иван Вазов

Паметниците на България

Българио, Българио,
прекрасна си страна,
но бедна си, Българио,
от славна старина.

По твоите злачни брягове
и голи върхове –
ни спомени, ни знакове
от бивши векове.

Тук всичко е загинало
и в бурена мълчи,
на твоето старо минало
и гроба не личи.

Тук векове владала си,
но няма дия, знак.
Падала си, ставала си,
но се покрита с мрак.

На нашите ламтения
не даваш ответ леп,
изкуството и гения
не са живели в теб;

не са те обезсмъртени
ни в мрамор, ни в метал,
тук-там стени разкъртени
докаруват ни жал.

И твоята история –
изтрити редове –
честта пред нас отвори я
за нови ядове.

Тя кървава и страшна е,
ред промахи, беди,
набедница всегдашна е
на нашите деди.

Те дойдоха, заминаха

случайно в тоя свет,
без Косово загинаха,
умряха без завет.

Българио, имала си
добри и лоши дни,
но гола си, остала си
без славни старини.

С великите предания
не си съгряна ти:
едни възпоминания
за срам, за теготи.

Но се едно: обичам те,
о, родине света,
с триндафили накичам те
и с лаврови листа;

обичам те, защото си
за обич, милий край,
с позора си, с теглото си
ти пак си земен рай.

Ти даде ми милувката,
и първия покров,
във теб приех цалувката
на първата любов.

Във теб узнах търпението
и горката съдба,
и рано йощ в мъчението
привикнах на борба.

Във твоето унижение
и горести свети
аз черпя вдъхновение
за песни, за мечти.

Обичам те, защото си
нешастна и света,
защото по челото си

опръскана с калта.

Защото си обидена
от зловната съдба,
от всички ненавиждана,
със всичките в борба.

Защото своите грешки ти
стократно изплати,
и в мъките най-тежките
велика стана ти.

Защото ти в неравната
борба биде юнак,
и имаш Шипка славната
и кървавий Батак.

Те днес са Пантеона ти
и твоя Колизей,
светила в небосклона ти
и вечни мавзолей.

На вековете бремето,
ни ударите зли,
ни бурите, ни времето
не могат ги свали.

Те нови са създания
на твоите деца,
дела от кръв, страдания,
от сили и сърца.

Недей тъжи, Българю,
не гледай нанаяд,
пред теб стои, Българю,
нов кръгзор и свят.

Недей жали умрялото:
прахът е прах, немей,
пред теб стои началото
и бъдещето греи.

Гради във него лепости,
създавай, работи,
но не стени и крепости
с грамадни висоти

от тухли и от камъци –
да траят векове,
а сгради, кули, замъци
от честни трудове,

от жертви и усилия
за работи свети,
що плесенът изгнилия
не смей да посети.

Юли 1883

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5201>]